

Izginemo po zalih drevoredih in sijajnih tračnicah
v motni cvetni prah pomladi, v migljajoči žar poletja,
skozi rdeče ulice jeseni, potlej skozi zimsko mēglo.

Odvijamo se vztrajno kakor slike rentgenskega filma,
meso drhteče menjajoč za okostnjak in svinec,
za perjanico, čelado, boben, za zastavo in nož.

O ti, ki gledaš z okna, hitro spusti zastor,
vrata brž zakleni in na vse pozabi:
ker nihče od nas ne bo ostal.

Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni
vlažno volno časa.

Danijel Dragojevič (1934)

NAČRT MESTA Druga ulica na levo, pa naravnost in potem naprej, naprej.
Kakšne ulice in koliko nejasnosti v načrtu mesta
do nedvomnega središča, vodometa.
Morali pač boste biti zbrani, ne ozirajte se,
silili vas bodo, da kupujete, da menjate denar v drobiž
za zabave in fino mehaniko.
Vedre in z nasmeškom čedne glave,
upirajoč v še sveže črke, bodo govorili vam: Ljubezen, ljubezen,
sinčki, za mladost rojeni.
Upirajte se željam. Daleč je še trg, ne veste, kje,
pa vendarle pomalem je že tu, vse bolj in bolj.
Kipi s katedrale, v muko in upanje zazrti,
naj vas vodijo, držeč žival
za rôko, plen, premešan od noči,
naj zdrami se iz spanja glava
in naj služi, ne pa vlada.
In naj raste nemi jezikovni govor,
torej bolj pogumno, brez strahu,
vidite, kako izginjajo zdaj ulice, za vami
trohne bogastvo, slava in njuna znamenja.